

ประเด็นไต่ตรองประสบการณ์กลุ่มคริสตศาสนธรรม

1. ฉันได้ไปสถานที่ไหนบ้าง แต่ละสถานที่มีสภาพชีวิตเป็นอย่างไร ชีวิตจิตใจของชาวบ้านหรือครูคำสอนเท่าที่ฟังมาเขาถูกform ขึ้นมาจากฐานอะไร และอย่างไร มีอะไรเป็นเครื่องมือหรือวิธีการอะไรที่ทำให้ชีวิตภายในของเขาอยู่ได้ แม้ไม่มีพระสงฆ์ ไม่มีครูคำสอนเพียงพอ ฯลฯ

ศูนย์สังฆมณฑล

- ครูจงดี้ สร้างความประทับใจว่า พระอยู่เคียงข้าง ทำให้เขามีความมั่นใจ อดทน สะท้อนถึงตัวเอง
- ประทับใจการแบ่งปันของคุณพ่อณรงค์ชัย เกี่ยวกับการทำงานของมิชชันนารี
- ครูจงดี้ เสียสละทำงานตลอด 33 ปี form มาจากความเสียสละ ให้รู้ทำงานเพื่อพระ

ศูนย์แมริม

- มีความเชื่อ ศรัทธา มีความรักต่อพระเจ้า มีการเกื้อกูล แบ่งปันกัน โดยมีความรักเป็นพื้นฐาน มีความเสียสละ ซื่อสัตย์
- สิ่งที่ได้ จากการแบ่งปันของครูคำสอน พร้อมบริการ
- คิซย์เก่าแบ่งปัน รู้สึกว่าถูกform มาจากความรัก ทำให้ทำได้ทุกอย่างเพื่อพระและกลุ่มชุมชนของเขาเอง
- มองถึงครูคำสอนอาจเพิ่มเติมเรื่องการพยาบาล เสียสละของครูคำสอน
- ประทับใจทุกที่ เป็นพิเศษกับมิชชันนารี นึกถึงความยากลำบากตอนไปบุกเบิกศูนย์แมริม ประทับใจในความตั้งใจของบรรดาครูคำสอนในอนาคต

ศูนย์แม่ปอน

- ชิสเตอร์ทุ่มเทให้กับเด็กๆ เสียสละทั้งกายและใจ
- การร่วมมือของทั้งภาครัฐและศาสนา
- เด็กๆ รู้จักช่วยเหลือตนเอง ทำทุกอย่างด้วยตนเอง
- ไว้วางใจในพระและความช่วยเหลือต่างๆ
- ได้เห็นสนามงาน วิธีการของผู้แพร่ธรรม ครูคำสอน
- คำสอนอยู่ในวิถีชีวิตของพวกเขา คือการเป็นพยานด้วยการดำเนินชีวิต การช่วยเหลือ
- ถ้าไม่มีเรื่องของพระเจ้า สถานที่นั้นคงไม่เกิด
- ความพอเพียง วัฒนธรรม ลงความเป็นธรรมชาติไว้ พระเจ้าบอกว่า “ให้ดูแลรักษาสิ่งที่พระเจ้าให้ให้ดีที่สุด” ความเป็นหนึ่งเดียวกันของกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งในน้ำใจของครูคำสอน พระเจ้าอยู่กับเขา

บ้านมิตรภาพ-โรงเรียนเจ้าฟ้า

- คล้ายๆ กับศูนย์แม่ปอน แต่แตกต่างที่สภาพของเด็กทำให้รู้สึกสะท้อนใจว่า เราจะทำอะไรต่างๆ ที่เรามีพร้อมทุกอย่างมากกว่าซิสเตอร์ ทำสิ่งที่ทำอยู่ให้ดีขึ้น และนำคำสอนไปสู่เด็กๆ มากขึ้น
- การเป็นพยาน
- การลงทุนเพื่องานแพร่ธรรม
- การให้โอกาส แม้ไม่มีการกลับใจ
- ไม่มีการรังเกียจกัน (HIV) แต่เป็นหนึ่งเดียวกัน

หมู่บ้านโด้งหลวง - ปางช้าง

- มองเห็นโอกาส ของงานแพร่ธรรม มีวัดซึ่งทุกคนสามารถมาเข้าได้ ไม่มีการแบ่งชนเผ่า แต่เป็นหนึ่งเดียวกัน
- ได้สัมผัสชีวิตของครูคำสอนอย่างแท้จริง

ชีวิตภายใน

- ถูก form มาจาก แบบอย่างของบรรดามิชชันนารี วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ความเชื่อ ซึ่งคงอยู่ได้โดยการภาวนา การอ่านพระคัมภีร์ การแบ่งปันกันและกัน
- วัฒนธรรมของการเชื่อฟังครูคำสอนซึ่งเป็นผู้นำหมู่บ้าน
- การภาวนามีใจในตัวครูคำสอนเอง และการยอมรับจากชาวบ้าน
- การรักในท้องถิ่นตนเอง รักในวัฒนธรรม
- ความมั่นคงในความเชื่อ ก่อให้เกิดการรวมกลุ่ม สายสัมพันธ์ในครอบครัว ผู้นำหมู่บ้าน ความเชื่อ

สภาพชีวิตของชาวบ้านที่พบ

- ซื่อสัตย์ มีน้ำใจ จริงใจ
- GEO เป็นผู้พัฒนา อูทิสตน (กลับขึ้นมาพัฒนา) + สละ = บรรดาครูคำสอน
- ชีวิตภายในมีคุณค่าที่ดี เปิดรับต่อคุณค่าพระวรสาร

เครื่องมือ

- มีความเชื่อ ยึดมั่น ไม่ทิ้งศาสนา อยู่เหนือเหตุผล (มากกว่าผู้ที่ได้เรียนรู้มากในด้านคำสอน)
- จากการเปิดศูนย์ต่างๆ ทำให้เขาเหล่านั้นซึมซับกระแสเรียก และสืบต่องานแพร่ธรรม
- การใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาโดยบรรดามิชชันนารี ทำให้มีชีวิตที่มั่นคง
- ศูนย์ฯ ซึ่งเป็นขบวนการที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณี ความเชื่อ วัฒนธรรม จากครอบครัว
- วิธีการ : การปลูกฝังความเชื่อ การอบรม วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต
- การเป็นครูคำสอน : เป็นวิถีชีวิตของเขา เป็นผู้ชำนาญการ เป็นตรา เป็นที่ยอมรับเพราะจากขบวนการการอบรมของศาสนา

2. ประสบการณ์ใดที่ฉันรู้สึกประทับใจ หรือสะท้อนใจมากที่สุด เหตุการณ์นั้นฉันได้พบพระเยซูเจ้าอย่างไรบ้าง ฉันได้สนทนากับพระองค์อย่างไร

- ประทับใจมาเซอร์โรซา พระองค์ทรงประทานความช่วยเหลือแก่บรรดาเด็กๆ ที่ติดเชื้อ ครอบครัแตกแยก เป็นการทํางานด้านสังคมสงเคราะห์อย่างดี ช่วยพัฒนาชีวิตของคนรอบข้าง
- ประทับใจการไปศูนย์แมร์ม นึกถึงการอยู่ศูนย์ซีซี ในเรื่องการดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบของเด็กๆ สภาพการเป็นครูโดยกำลังใจที่เข้มแข็ง แบบอย่างจากบรรดามิชชันนารี
- มาเซอร์ไม่เคยปฏิเสธใคร อาศัยความเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า
- สะท้อนใจ ใจหวิว น้ำตาลอ ในความละเอียดอ่อนของมาเซอร์ ที่หลีกเลี่ยงการไม่ใช้ไมโครโฟนของมาเซอร์ เขาไม่ทำโทษเจ้า เราก็ไม่ทำโทษเจ้า
- แม้ไม่สามารถทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ แต่การทำสิ่งเล็กน้อยด้วยใจรัก
- ประสบการณ์ 3 วัน เปรียบเทียบกับการพบเจอกับครูกำสอนในเมืองใหญ่
- การทุ่มเท ใส่ใจ รักในงานคำสอน (แม้ไม่ได้เรียนในระดับสูง) 17 หมู่บ้าน ที่ต้องดูแล แต่เขาสู้ ทำด้วยใจ
- พบพระเยซูเจ้า และได้สนทนากับพระองค์ ถึงการเป็นพระสงฆ์
- ความแตกต่างระหว่างวัดโด่งหลวง และวัดเชียงดาว วัดหนึ่งมีสัตบุรุษแต่ขาดพระสงฆ์ อีกวัดหนึ่งสวยงามมีพระสงฆ์พร้อมแต่ขาดสัตบุรุษ ถิ่นาคิดและรู้สึกสะท้อนใจ ศาสนาบริกร+สัตบุรุษ เป็นหนึ่งเดียวกัน ปัญหาทุกที่ที่เราจะดำเนินต่อไปอย่างไร
- ประทับใจครูสมชาย แบ่งปันเรื่องที่ชาวบ้านจับกุมมาได้ เมื่อฆ่าเสร็จก็จะนำไปแจกให้ทั่วทุกบ้าน ในหมู่บ้านของตนเอง เห็นถึงการแบ่งปันกัน การเป็นกันเองของชาวปากะญอ ซึ่งทำให้เห็นชัดต่างจากคนในเมืองที่เห็นแก่ตัวและผลประโยชน์
- ที่แม่ปอนการอยู่รวมกัน ก็ไม่เข้าใจบทเพลงที่เด็กๆ ร้องให้ฟัง แต่สัมผัสได้ว่าพระเจ้าอยู่ที่นี้ มองย้อนกลับมาที่ตัวเราก็คือว่าเป็นอัครสาวกคนหนึ่งของพระเยซู เราทำงานให้พระรู้สึก ว่าเราสามารถทำอะไรเพื่อพวกเขาได้บ้างไหม ก็ภาวนาเพื่อพวกเขา สวดขอพระเจ้าสำหรับเขา
- เด็กๆ ต้องทำงาน ทำนา ทำทุกอย่าง ประทับใจที่เด็กช่วยเหลือตัวเองได้ตั้งแต่เล็กๆ เขาสู้ ซึ่งเด็กๆ เขาก็เข้าใจว่าอยากให้เราพวกเขาได้ดี
- ครุจดี จากประสบการณ์ชีวิตของครู ทำให้มีไฟ มีแรงในการทำงาน ตั้งใจว่าจะกลับไปทำในสิ่งที่ทำอยู่ให้ดีขึ้น ไม่ย่อท้อ และจะพยายามบอกบรรดาวัยรุ่นหรือผู้ที่กำลังแสวงหาหนทางในชีวิต ว่ายังมีกระแสเรียกครูกำสอนด้วย เพื่องานคำสอนจะได้มีคนรุ่นหลังๆ สืบต่องานต่อไปไม่ใช่มาตายหรือหมดในสมัยของเรา เราเป็นผู้หวนเมสสิกัน พระเจ้าเป็นผู้ดูแลให้เติบโต
- ครูกำสอนที่ทำงานอย่างถาวรชีวิต เป็นผู้นำ รวมชาวบ้าน ทุ่มเทแม้มีข้อจำกัด
- การแพร่ธรรมของมิสซัง ผ่านทางมิชชันนารี ซึ่งต่างกันในด้านวัฒนธรรมและเงื่อนไขอื่นๆ แต่เกิดผลมาก ข้าวออกรวงเขียวจีเต็มท้องทุ่ง
- พระศาสนจักรทำให้คนที่นี้ได้รับโอกาส รับความเชื่อ

- ประทับใจ การแบ่งปันของครูจดี ความรักในเพื่อนมนุษย์ ครูจดีเป็นภาพสะท้อนความรักของพระ ที่ต้องออกจากตนเอง
- ขอบคุณพระที่มอบความรักให้กับเด็กๆ บ้านมิตราทร โรงเรียนเจ้าฟ้า
- เด็กๆ บ้านมิตราทร เห็นโลกปัจจุบัน ทำให้มีเด็กถูกทิ้งเป็นจำนวนมาก หรืออนาคตที่อาจเป็นปัญหาของสังคม
- พระคุณเจ้าแบ่งปันถึงชีวิตครูคำสอน ลำบาก เงินเดือนน้อย แต่ยังคงเสียสละทำงาน แล้วท่านยังพูดถึงเรื่องการส่งนักศึกษาเรียนต่อ พระเลือกคนดีมากกว่าคนเก่ง
- เด็กที่ถูกทอดทิ้ง (ที่เจ้าฟ้า) โหยหาความรัก ความอบอุ่น ความทะนุถนอม ทิ้งกันลงได้ใจ

3. จากการพบปะพระองค์ในเหตุการณ์หรือประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้รับรู้และสัมผัสมา พระองค์เชื่อเชิญฉันที่จะทำอะไรบ้าง ต่อตัวเอง คนรอบข้างและภารกิจที่รับผิดชอบอยู่

- สิ่งเหล่านั้น จุดประกายให้เกิดพลังในการทำงานของพระต่อไป เช่น มิสซังท่าแร่ เนื่องาน บริบท ที่แตกต่างกันกับเชียงใหม่
- มีกำลังใจมากขึ้น เปรียบเทียบจากการทำงานอยู่ในเมือง ซึ่งเห็นได้ว่า บุคลากรของที่นี่ให้ทั้งตัวทั้งหัวใจ และเกิดคำถามกับตัวเอง ในสิ่งเหล่านี้
- ช่วยให้เราไม่ท้อแท้ แม้ย่อเย่
- บอกกับตัวเองว่า การมารวมใจกันครั้งนี้ช่วยให้เราสู้ (เป็นการเติมน้ำมันในตัวเรา)
- คิดถึงภาพของคุณพ่อชาญชัย เต็มอรุณรุ่ง ที่มีชีวิตอยู่ตรงนั้น หากเป็นตัวเราที่เราต้องรับสภาพ รับภาระแบบนั้นฉันจะทำได้ไหม?
- งานทุกงานแม้ไม่ใช่งานของผู้หญิง ผู้หญิงเองก็ต้องลุย
- ชีวิตต้องสู้จนถึงที่สุด วิถีชีวิตและตัวอย่างของบรรดาผู้แพร่ธรรมทำให้ชีวิตภายในของเขายู่ได้
- แบ่งปันสิ่งที่ดีกว่าที่เราสามารถให้ได้กับพวกเขา ครูคำสอนและเด็ก เช่นสื่อต่างๆ ที่น่าจะมีประโยชน์สำหรับพวกเขา
- ความแตกต่างในเรื่องเครื่องแต่งกาย วัฒนธรรมชนเผ่า การอยู่ร่วมกันแน่นอนว่ามีการขัดแย้ง แต่ก็สร้างความรัก การให้อภัย การยอมรับกันและกัน การช่วยเหลือกันตามมา
- การเป็นแบบอย่างของครูคำสอน คุณพ่อ ชิสเตอร์ เลขาภาวนาขอให้ตัวเองมีความมั่นคงในกระแสเรียก
- การเป็นครูคำสอนต้องเป็นตลอดเวลา ไม่ใช่บางครั้งบางคราว แต่บางที่ก็อาจเกินเวลาด้วย ครูคำสอนท่านหนึ่งเสียชีวิต พระสังฆราชเทศน์ในงานได้ประทับใจ “การเป็นครูคำสอนไม่ใช่ชั่วครูชั่วคราว แต่ต้องเป็นจนตาย
- จากบทจดหมายของยากอบ เคยได้ยินพ่อวัชศิลป์กล่าวไว้ “ผู้ที่สอนคนอื่นให้รอดพ้นจากความผิดบาป เขาไม่ได้แค่ช่วยคนอื่นเท่านั้น แต่กำลังช่วยตนเองให้รอดไปสวรรค์ด้วย”

พระเจ้าบอกอะไรเรา

- ลูกทำงานน้อยไปหรือเปล่า?
- ลูกเรียกร้องมากเกินไปไหม?

- เข้าใจความเขื่อน้อย
- ต้องพัฒนาเนื้องาน
- มอง ช่วยเหลือผู้อื่นบ้าง
- ทำทุกอย่างเพื่อทุกคน ทำให้อยากทำงานให้ดีขึ้น
- อยากทำให้ตัวเองดีขึ้น คนรอบข้าง พระเชษฐาแล้วเราก็เชิญทุกคนมาทำงานกับเรา
- พระนำมาเป็นครูคำสอน พระเรียกมา
- โอกาสพิเศษและได้รับรู้งานของเชียงใหม่ รู้สึกภูมิใจ เพราะงานที่เก็บเกี่ยวมีมาก
- ความมุ่งมั่นในงาน ท้อใจ มองดูแล้วพบว่าครูคำสอนทำงานหนัก